

ПЪСНОПОЙЧЕТО

ПРИКАЗКА

Дѣдо Господь си ималъ едно шарено пиленце, съ герданче отъ мерджанови зърна на шията. Туй пиленце нощемъ кацало на вишньовото клонче до Дѣдовото Господюво прозорче и му нижело пѣсни като звѣнче. Дѣдо Господь не можелъ сънь да заспи, ако не му попѣе пилето. Веднажъ, когато Господарѣтъ на земята и небето се разхождалъ между дърветата на райската градина, подъ вишньовото клонче се спрѣлъ

дяволѣтъ и рекълъ на малкото пиле:

— Дай ми едно зърно мерджанъ отъ герданчето, или ще отсѣка вишњята, и ти ще паднешъ да си счупишъ крилото.

Пилето не рачило да му даде.

Тогава дяволѣтъ замахналъ съ опашката си да отсѣче дървото и пѣснопойчето, нали било много стражливо, се разтреперало и отронило едно мерджаново зърно.

На другия день по сжщото време дяволѣтъ пакъ дошълъ и поискалъ второ зърно. На третия пакъ, на четвъртия пакъ, доде взелъ на пиленцето и най-подирнѣното зрънце отъ гердана. Тогава то заплакало. Презъ нощѣта Дѣдо Господь го попиталъ, защо му е жална пѣсенѣта, и то му обадило. Щомъ съмнало, Дѣдо Господь прогонилъ съ патеричката си дявола отъ рая. Дяволѣтъ, като нѣмало кжде да отиде, слѣзълъ на земята. Тогава небето било много низко, а на земята имало само едно едничко село, въ което живѣли мирни, добри и честити хора. Навсѣкжде по другитѣ мѣста било пустотия. Тогава нѣмалонито звѣрове по горитѣ, нито птици да летятъ надъ зе-